

dom kradnychu. Tehdy je wusaty Krjepjel zložil swoje kuboľístwo Serbskeho domu a je so zadomił w Smolerjec bydlenju, a je jako swójbný kołtk pomhał, dalokož móžeše, dr. Janej Cyžej a jeho swójbným. A móžeše tole docpěć, zo na swislach Serbskeho domu so njezhubi złoty napis: „Trać dyrbi Serbstwo zawostać!“ a tež hewak, za tym hač móžeše, nowym gospodarjam-rubježnikam klubu činješe.

Něhdy pak, a to je bylo tak po jutrach lěta džewjatnaće stow a pjećaštyrceći, je wusaty Krjepjel zaslyšał mócne hrimanje a na dołhim ranju, tak wot Mužakowa někajka spodziwna milina hraješe, a našemu Krjepjelej bu naraz tak dziwne, tak jako by wutroba so jemu puknyć chcyła z přewulkej radosću. Myslička jemu powědaše, zo wottam přińdže wumoženje a zo bruni rubježnicy bórže so z procha změja.

Haj, woni tež čekachu, hač běše smuha za nimi, ale do toho hišće woni, tajcy slěpcy, zapalichu gospodarstwo a statok wusateho Krjepjela, lubowany Serbski dom. Wězo serbscy domjenjo za tym hač kóždy móžeše, z wotmachom hašachu, z wodu, z piwom abo z tym, štož kóždy židkeho k ruce měješe a wusaty Krjepjel hašenje rjadowaše a nawjedowaše a bychu tež woheń zaleli, njeby-li tu knjez domownik małomyslny zazelił: „Rostejeće! Njedochinimy!“ A z tym bě po všem.

Dyrbiće mjenujcy wědžeć, zo žadyn kuboľík nima mocy, hdyž nichtó nima dowěry abo hdyž při tom hišće sakruje abo němski spěwa. Haj, a takle je so stało, zo Serbski dom so spali na popjeł a zo po nim wostachu jenož tamne rozwaliny a zasypki, kiž džensa hišće šerja na rózku Lawskich hrjebjow.